

Limitele cunoașterii

Blacks

Într-o zi fără de nume, ce a coborât din basme,
Soarele s-a prins în horă cu-ale viselor fantasme
Și pe mișcătoarea scenă al prea-negrului ocol
Se revarsă-n curcubeie, împlinindu-și al său rol.

Din a buchiei citire, unii zic c-ar sta în loc
-Un pescar în întuneric aruncând al său voloc,
Ce a prins în cercul sorții din al suflului avânt
Enigmatice planete și un boț numit... Pământ.

Alții zic că e furtuna unor nori de energie
Supărați că viața toată vor lucra în sinergie
Pentru-a umple cu merinde traista unui mic atom
Ce-și traiește măreția pe Pământ, creând pe om.

Reflectorul nemuririi își reglează a sa pală
Și din neguri, dintre codri, se ridică cu sfială
Actorași ce-n astă lume ne numim, azi, pământeni
Ne jucam prea-scurte roluri, dar ne socotim eterni.

Cine poate să decidă de' gândirea ne e dreaptă
Când nu știm ce e în față, câte neguri ne așteaptă?
De privim înspre trecuturi, frecventând a vieții școală,
Vom putea lupta cu temeri, tratând frica ca o boală.

Mândri, vom păși pe raze de lumină și cuvânt
Și prea-dulcea vrajă-a vieții, dezrobită de Pământ
Va porni spre-a sa genune, spre eternul neștiut,
Împlinindu-și profeția de atom argonaut.

Secoli trec, al vieții caier, agățat în aștrii sorții,
Este tors de omenirea unui vis fără proporții.
Universul se ridică din a timpului genune
Deschizând secreta poartă către-a sa înțelepciune.

Iară omul, în gândire, gata e să îl primească
„Azi” să fie vâlvâtaia unui „ieri” ce-a fost doar iască
Dar gândind spre infinituri, îl cuprinde-o întrebare
„De-oi cunoaște Absolutul, ce-o sa mai urmeze oare?”

Cuprins e de frica sorții când ar ști Nemărginirea
Când a negrului lumină nu-i va mai orbi privirea
El închide poarta sorții, se coboară spre Pământ

Lăsând amintire clipa, pentru vise zăcământ.

Între cercuri, printre aștri, energia stă în tomuri
Etalându-și a sa fală, în constante și reci domuri.
Doar un Soare mai străluce, mândru c-a sa moștenire
Își trăiește împlinirea pe Pământ și în Iubire.